

שירים

המפרש

על פני הים ינסגף חרש
בין אדים כחולים מפרש צהור.
מהי תור לו בקצוי ארץ?
כה עזב במולדת אור?

הרות שורק, הזמים גלים,
התרון נע בשאון עז...
לא אשר יתור בין ערפלים,
אף לא מאשר הזו גם.

ממחמיו ירוץ גל נהרת,
ממעל קהל קרן פוג,
יד הוא, הוא ישאף רק סערת,
אלו כה קלום ושנת...

בַּת־הַגְּלִים

1

בַּת־גְּלִים אֵס צִפָּה עַל חִכְלַת הַיָּאוֹר
 וּסְקָה הַסֶּהַר בְּאוֹר;
 הִיא חִפְצָה לְזֹרֵק עַד לְסֶהַר מֵעַל
 אֶת קֶצֶף הַכֶּסֶף לְגַל.

2

וּבִשְׂאוֹן וּסְעָרָה הַנִּיעָה הַתְּהוֹם
 הַעֲבִים הַשְּׁקוּפִים מְרוֹם;
 וּבְרֵן בַּת־הַגְּלִים הַקְּשִׁיבוּ לְשִׁיר
 הַחֲפִים עִם סְלִיעֵי־הַיָּר.

3

יִשְׂרָאֵל בַּת־גְּלִים: בְּעֵמֶק הַתְּהוֹם
 יִדְמָדְמוּ זְהָרֵי הַיּוֹם;
 דְּגֵי זָהָב בַּמְחֹלּוֹת שֵׁם יִצְאוּ בְּסֶף
 בְּדַבְרֵי הַבְּדִלַת הַנֶּף.

4

וּשְׁם עַל מַרְבְּרֵי חוּל מִזְהִיר, חוּל סְחוּף־
 הַצְּלִלִים, בַּמַּעֲבָה הַסּוּף.
 לוֹ יְנוֹם הַגְּבוּר הַרְחוּק, הַזָּר,
 הַשְּׂבִי כִּנְחָה הַקָּר.

5

בְּלִילֹת הַשְּׁחֹרִים מִהֲנֹאתָ בְּלִי חֶק
 אֶת קִוְצוֹת הַמָּשִׁי לְסָרֵק;
 וּמִצְחוֹ וּשְׁפָתָיו מִהֲיָשֵׁק בַּחֶם
 עַת וְנִרְחַ, עַת יִשְׁחַק הַיּוֹם.

6

אֵךְ קָרָה הוּא וְאֵלֶם, לֹא אֵנִי עַל מֵה,
 לְנִשְׁקוֹת הַלֵּהט לֹא זַע;
 הוּא יִשָּׁן, וּבְנֹחוֹ בּוֹרְזוֹת נִשְׁשׁ
 לֹא יַעֲזֹר מִלְּטִיפוֹת הָאֵשׁ.

7

כֹּה שָׁרָה בְּתַגְלִים לְסִלְעֵי הַחוּף,
 וּלְעֻצְבָּהּ הַכְמוֹס אֵין סוּף;
 וּבִשְׂאוֹן וּסְעָרָה הַנִּיעָה הַתְּהוֹם
 הָעֵבִים הַשְּׁקוּפִים מְרוֹם.

דְּלִית צִיּוֹן

דלית חן, בת ארץ פְּלֵאִית,

הגידי נָא לִי, אי עלית?

על איזו הרים, איזו בקעות

שְׁשַׁנְתָּ, פָּרַחַת אֶף יָפִית?

הֲלֹטֶף אִימָךְ קוֹ נִהְיֶה,

גַּל גְּדוֹת הַיַּרְדֵּן, יָרֵדוּן שָׁב?

או על הַלְכָנוּן רוּחַ קָרָה

בְּדִיף סֶלְטָה בָּאֵף?

ותמר זה צְמַחַת עֲלִיו

הִישָׂא רֵאשׁוֹ עוֹד לְרִם?

הִימְשֵׁךְ עוֹד בְּשַׁפְעַת צִלְלִיו

עֵין הַרְךָ, עֲלֶף מִנִּי חֵם?

או ארִי מַגְעָעִים קָשִׁים

כִּבְרַת יְבֶשׁ לֹא כֹל עֲנָף לָח?

וְעַל הָעֵלִים הַנִּכְמָשִׁים

חֹל דְרָכִים צְמָא עֵתָה נָח?

הַגִּידִי־נָא: בְּרַגְשׁוֹת קְדוּשָׁת

מִי הִבִּיא אוֹתָךְ עַד הַלָּוִם?

הַמְצוּקוֹת נִפְשׁוֹ הָאֲנוּשָׁה

הוּא שִׁפְךָ לָךְ בְּדַמְעוֹת חֵם?

או נזיר הוא ומצוקות תלד
 מוזרים לו כהבלי שוא,
 ולקבו זך פלכב תילד,
 לא תקדיר מצחו חשבת עב.

צל אלוה את חוסייה,
 וכשומר ברית לפני ארון—
 הקדש עומדה את, נליתיה
 לסוכך עליו ולגן?

אמלולית שקופה .. נר הנשמה...
 ארון הברית... את — סמל זך...
 ושלום חלום עם נעם דמקה
 עליך ומסביב לך.

הסיף

אהבתי אותך, חבד בהיר, קר,
 סיף פֶּרְדָּה חד המוהיר לי בדמסת
 לטשף גרוזי דם למועד נקם קח,
 פֶּרְקְסִי גא השחינה למלֶחמה.

נד חבצלת זכה לזכרון חם
 הגישה אותך לי ברנע פרדה נזנת
 ותרטב בראשונה לא מורם דם,
 כי אם מדמעת אור, זה פגנת כאב ותונת.

נךמס בי בלי ניד הציטו עיני־שחור
 ותן מלֶאות סוד ועצב־ךז מרעיסות
 וכעשתך הזאת לפרפור בַּרְק האור
 הן הצתו, אף עממו חליפות.

לבן־לִוְיָהּ לי נתת, סיף חד,
 אֹת אהבה אלֶם! ובנדודי תהי לי
 למופת, כי כמֹף אהיה עדי עד,
 כמֹף תמיד עו וקר, ידיד בְּרָזְלִי

המשורר

בברק קשוי פו תניתי עוד נוצצת,
ולתקה נסלא הוא מקבוח:
בהקמת רזים כמוסה נחשלה העשת
מורשת מנרח למיד קרבוח.

לפרש הרים גאה עבדה הרבה ימים
באמון ובלי לדרש שכרה:
על הרבה הרבה גניות כתבה כתבת דמים,
ורבים השריונות אשר קרעה.

היא לקחה חלק גם בשמחות ושעשעים
ובצלצל ענתה למתגרים.
במה לה נחשבו פתוחים ועדיים?
קשויים נבזים ומנורים!

קוזק עו ללב פשטה מעל גו החלל
על גדות הקרק. במלחמה.
ובחנות ארמיני מכר את השלל,
ומבלי ניד תנוח שמה.

החוצה השלך כבר גונה הרעוע.
שנשבר במלחמה כי קשתה.
יבעדיי פו תנוצץ כצעצע
ואי מוראה ותהלתה?

לא יראג ליה עוד איש, לא תגע יד רגילה

יצחצחה, ללסף אותה באהבה;

לא יקרא איש עם שחר, בעלות התפלות,

את כתב הרז אשר על להקה...

כן קף גם צרכה, המשורר של דורנו!

דור רך, בדאגות נקלות עמוס...

אי דברך, דבר האש, הכנעת בי נפשנו,

הקשבנו לו ברטט כמוס?

הן הנה זמן וצליל שירתך הגאיונה

אש קרבות הצית בכל עין;

בלעדיך הנה עם כתפלה בלי לבונה,

פסג עליזים מבלי יין.

כרות אלהים על ראשי ההמונים

גיביך רחפו הנאצלים,

הם צלצלו בעז בשמחות וביגונים

כצלצל פעמון המגדלים.

אף עתה קץ הדור בשפתך הנאצלה,

לברק השקר כל מבטיו...

העולם נזן ככר וכאשת זנונים קלה

בכחל ושרק יכסה קמטיו.

התעור עוד, הנביא, לבע מהתלות רהב,

ולנגם חרבה יעודה?

או מהגדן לעד לא תשלף את הלהב,

שכסה רקב ותלודה?

עֲנִיִּים

עֲנִי שְׁחָקִים הַנְּעִים וְנָדִים,
שְׁרָשְׁרוֹת פְּנִינִים עַל תְּכֵלֶת שְׂדוֹת קְרוֹסוֹ
גֹּלִים כְּמוֹנֵי, מִצְּפוֹן גִּפְרָדִים,
תְּקַאוּ, תְּשׁוּבוּ לְנִכְסֵי דְרוֹם.

מִי זֶה רוֹדְפְכֶם? הַרְצֵה יַד גִּזְלָה!
קִנְיָה אוֹ שִׁנְאָה אוֹ חֲכִים נִכְתָּרִים!
אוֹ אוֹלֵי נַחַם מְרַצְצֶכֶם גִּזְלָה!
אוֹ דַבַּת רַעַל שֶׁלִּרְעִים יִקְרִים!

לֹא! רַק כִּי קָצַתֶם בְּעֲרֹכֵת הַשְּׂמֵמָה;
וְרַלְכֶם חֶסֶק, אִף הַגְּנֵה מִזִּזְרָת...
קְרִים וְחַפְשִׁים הַנְּשָׂאוֹ בְּרִכָּה,
קְלֵי נוֹף מוֹלְדֵת יְבֻלֵי גִּזְלוֹת מִרְתָּה.

חַנּוּכַּת הַקֶּבֶר

1

בסערת תרועות גיל, במחיאת כף צוקלת
תקדם פרוציה עצמוחיו של-גבורה,
שָׁנַח נפשו דם מרתק לשלשלת
בלי תקוח דור, בלי קנן איתה.

2

בההלת חגף קר מתנפלה תבל כלה
לספאות על הקם, לכפר על הרשע,
נקמין בער, ריק, מתעלם בהמולה
קעושה מעשה רב, כחף מפשע.

3

אף קרבי תבער אש, בלבבי יחמר חרון;
מהנבער כל החג, התרועות עם הרנות!
ולצרפת ארים קול ואקרא לה בגרון:
הוי עם איל, הוי גוי לא-בינות!

4

את כבודך ותהלתך, הודך וגאונך,
את-כל הקדוש, כל הנשגב פה בחלד
בלעג ספק ריק נכסת בגליך,
כנסך את צעעעיו ילד.

5

התהלה ביתה לך לאתנן החננים,
 החפש — למרצת התלנים,
 ומסורות דורותהוד, אילנותיעד ענפים
 קעפת בה מאחור ומפנים.

6

אכדת! כבר לטש שן לך כליון;
 אך אז הופיע הוא לצרפת הא ללה
 כמשיח אדני ובעיניו עז וגאון
 וביניו — רוח והצללה.

7

ובצל שרביטו שב אליכם און הקדומים,
 נתבט תכל יה רועדה ונסערה
 על מחלצות ההוד במ כסכם, הערומים,
 הקומות מנצהונות התפארת.

8

הוא נקא עז וגא כנשר בשמים,
 תהלתו מלאה עולם, שמעו על כל שפת,
 תוף חרבות כתלי וין, במדברות מצרים,
 בין שגיי בירת ווכיה הנשרפה.

9

ומה עשיתם אתם, מה אני פעלתם,
 צת נפשו לשם בכת, צת נלבק במרחקים?
 ערצתם זת שלטונו אשר בו נגאלתם
 ותלטשו היתכם בנחשכים.

10

ועת סבוהו שונאיו, או מחיל ופקדים
 הכיתם בסגורים, עד בל תראו קלונכם
 ותבגדו כאשה בו, וכעבדים
 הסגרתם אל האויב את גאונכם.

11

אתיכל, גם משפט אנך מנו או חסרתם
 ובירו מעל ראשו הסיר העטרת.
 אף גם את גבו הרף לשונא או הסגרתם
 את בנו, שקכר לקם למשמר.

12

ובאזיקים הגלה למרחקי ימים
 ומספר מר לגבור קשרו הלגינות...
 ונדעך דם פנר בין סלעי אי נשמים
 לחום יגונים וזכרונות.

13

הוא נפל חלל למשטמה ולנקמה,
 אכול געגועי אש עמקים ונסתרים
 וקדר הורד בור בגלימה המלקמה,
 וקביב לו רק שומריו האכזרים.

14

אך שנים עברו חיש ונעמו, עם נפחלים,
 מחוגעש: לט הוא! נשיקה את עפרו!
 נצפינו, גרעין רז, שעקה פרי הלולים,
 בחימות אשר ננהי מהדרו:.

15

ולארצו שב הגבור. שנית ההמונים
 מסביבו ירעשו בעיר המלאה תשאות,
 ובארון, כלי' ההוד, את שריו האחרונים
 הם טומנים בתשבחות ובתרועות.

16

אך הנה חסצם נמלא, נמלאה תשוקתם,
 ובלבם את מקומה לקחה כבר אחרת,
 ובסילם כה וכה בצחוק אויל על שפתם,
 הם רומסים לרידי התמארת.

17

וצר לי עד מאד, שעוררו עפרו,
 וצר לי, שהפריעו קדושת הדמיה
 מקביב לענק, שחלם במדברו
 על שלות צד, על שנת ונשיה.

18

ואם יגיע יום ורוח שר הצבאות
 אל קבר חדש זה, עפרו בו ינות,
 למרחק יבוא להתראות, —
 מהיצר ומהיחר או לרוח!

19

ומהיתגעגע אז בכאב על אי מאסרו
 הנם באפסי ים, מתחת שקקים זרים
 ששמרו שם הים, כמוהו גא, נאדרי,
 ושרו לו שיר נצחם המשקרי:

מִלֶכֶת הַיָּם

רוֹחַץ הַנְּסִיף אֶת סוֹסוֹ בַּיָּם,
פָּתָאם לֹו נִשְׁמַע קוֹל קוֹרָא מִיָּם.

מִכָּה הַסּוּם אֶת הַמַּיִם בְּאֵף,
בֹּחֵר וְצוֹהֵל וְהִלָּאָה הוּא צָף.

נִשְׁמַע קוֹל קוֹרָא: „אֲנִי מֵלֶכֶת תְּהוֹם,
בּוֹא נָא עִמָּדִי, אֲשַׁקֶּךָ בְּחֶם”.

הִנֵּה בֵּין גְּלִים הוֹפִיעָה נֵד צְהוֹר,
צָדָה הַגְּדִילִים שֶׁלִּירֶסֶן הַעוֹר.

נִרְאָה אֶתְרִיקָה רֹאשׁ הֵן, רֹאשׁ פֶּאָר
דְּשֵׁאֵי מַעֲמָקִים עֶסְרוּהוּ כּוֹר;

עֵינָהּ, עֵין תְּכֵלֶת, עֲמוּקָה לְמֵאד,
חֶשֶׁק שֶׁלֶקֶת בָּהּ הַצִּיֹּת יְקוֹד.

אֲגֵלִי מִשְׁפָּרִים עַל צְוָאר הַעֵן
יְרַעְדוּ, יִגְהוּ כַּבְּנֵי הַחֵן.

הֶשֶׁב הַנְּסִיף אֹז: „חֲפִי כַּמַּעֲסוֹ”
מִהָר וְחִפְשׁ צִמְזָה בְּיָד.

ידו אמיצה, למודת הקרב.
בוקה המלכה, אך בכיה לשנא.

מפליג הגבור בין גלי הים,
יצא אל חפו ונקרא בענים:

חישו, עמימי, ובואו הלום,
שורו, מה-שָׁלֵל הבאתי היום...

למה זה תחשו, לא תפתחו פה?
או הנדהמתם מיפי כזה?

קקר לאחור הגבור העז,
גת, - וידעך ששונו וגו.

ראה: לפניו בדממה, בלי קול,
עיתנים פלאי תפרפר בחול;

זנבה זנב נחש וירק הגו,
חדש תתפול, תרטט מכאב.

משפתותיה זו קאף הצחור,
לָבְשו עיניה את קדרות הגור.

חטורות יריקה חזרות בחול,
תלחש תוכקה בעלמה בלי קול...

רוכב הנסיך ומתרהר לו דם...
יזכר לנצח את מלכת התהום...

לא לך, לא לך אהגעגע יום ילי,
 לא לי, לא לי ברק זפנך הנאדרי;
 אני בך אהב אז ענית עברי
 ונעורי אשר נרפדו כצל.

עת מבטי דם עליך נח
 ונאב תחום עיניך האבלת,
 אז לוחש לבי ליתת כוד אבלת,
 אך לא אליך לבי דמם לת.

עם רענת אני דם אסיח אן,
 אחפס את פניך בפניך,
 לפתיה קננכו - בלשדך,
 ובניך - ברק עינים, שכבר הן

* *

מבעד למסוה קר, שכסה את פניך
 קול צדן צלצל לי, הנעים כחלום,
 ובפרקה שחקו שושני שפתותיך
 ונאצו וקשכו עיני תהום.

מבעד לרק הלוט ראיתי אז, חיקת,
 את צחור צנארך־שש, אביבות לחיך־חן,
 גם קוצת־שחור שובכה לי אוי נשקפת,
 שתעתה לקד על גב השן.

ומני רמזי סוד האלה או לי ברא
 דמיוני פני יפתי, מלאת קסמי הוד
 ובלבי אשא תמיד את חוון הנהרה,
 אצננו, אשיחנו בגעגעי סוד.

ותמיד נדמה לי: אל שיחות רבות רגש
 שמעתי כבר; אף קול מסתרים דם לי שר,
 כי אחר פגישה זו אנחנו עוד נפגש
 ברכס רעות קם כידידים שמכבר.

תָּמַר

על ציוק סלע־שחור עומד אָרִיס

בעמק הצָר של דְרִיז

במקום שם הטרק

וְנוהם באפל הגל.

שם תָּמַר המלכה חִיָּתָה,

בחוקה הצרה הזאת,

למלאך בִּיפְיָה דַמְתָּה,

כשטן מלאה הוות...

ושם מדי ליל קַעֲרַפֵּל

התִּלְקַח אור קטן, אור פו,

הוא רָמַז לעוֹבְרִים בְּשַׁפֵּל,

הבטיח מְרֻגָּז וְשָׁנָה.

וְצִלָּל קול תָּמַר, קול זמר,

הוא כִּלּוֹ אש חֶשֶׁק, אש־סוֹד;

הוא צוֹדָה וּמִשְׁכַּר כַּחֲמַר,

בו שלטון וגבוּרָה נְהוּד.

וְלִקּוֹל התעלמות בא נער

כא גְבוּר, בא עֶבֶד, בא שָׂר,

ויפתח בדממה השער
הסרים הזועף וסר.

על ערש רבודה ורפה
הנזפה אהלות ומר
המלכה לאורחה סתכה,
ושוחקות עיני-השחור.

היין בגביעים רוחם,
וגויה נאחזת פגו,
ובחשכת הליל יתיפח
קול פרא, קול אשר וכאב;

כאלו שכורים מאהקה
בחורים ובתולות בלי ספור
חג כלולות נאדרי, חג מאנות,
יחגו בצריח השחור.

ואולם קו שחר מרמה
כי יפז את רכסי ההר,
ישחררו אפל ודממה
בצריח הקודר, הצר.

רק ישאג, כי בא בין המצרים,
הטרק בנקרת דריל,
ובכו, נאנחו משברים
באפל, וגל ירדף גל,

וגויה קריקה, מחרישה
הם ישאו בבכיה לתהום;
בחלון עז תלבין דמות אשה
וצלצל קול פרקה מרם.

ויהי קול הפרקה מהנעים,
מה ענג ומלא קסמי סוד,
כמבשר תענגות נפלאים
ולטיפות של אהבת קוד.

היגס ד' שמענובין.